

Seuraavana päivänä lapset lähtivät uudelleen autiotalolle. Kaikkia vähän pelotti eikä matka edennyt lainkaan niin joutuisasti kuin edellisenä päivänä. Kukaan ei kuitenkaan sanonut mitään. Sovittiin että ennen kuin talolle mennään, tutustutaan Juliuksen rakentamaan aseistukseen. Juliuksen isosisko Nelli oli eilen illalla rakentanut hienon kuppitornin Juliuksen kanssa, ja osumatarkkuus paperi-folioammuksilla kuten myös taikataikina – ja Play Doh – folioammuksilla oli parantunut koko ajan. – Sitten millään kovalla ja painavalla et näitä härveleitä käytä, oli Nelli komentanut Juliusta ennen nukkumaan menoa. – Juu en, me vaan leikitään, vastasi Julius unisena sängystään. No, mukana oli tänään viisi katapulttia, varaosia ja ammuksia. Lapset sopivat keskenään, että harjoitellaan hieman ennen talolle menoa.

*

Kuppitorni on mainio harjoittelukohde, mainosti Julius. Puolet kun saa yhdellä ammuksella nurin niin osuma on jo hyvä. Täällä maastossa vaan ei ole lattiaa, joten ammutaan vaikka tuota kantoa. Näin tehtiin, pienen harjoittelun jälkeen osuttiin jo kantaan. Sitten oli vihreän valon kohtaamisen aika. Rohkeasti lähdettiin autiotalolle, vihreää suorakaidetta ei näkynyt, kuten ei myöskään viime kerralla näkynyttä lyhtyä mutta arkku oli paikallaan. – Avataan varovasti ja ammutaan pari foliopalloa jos kummallinen vihreä valo on vielä siellä, ohjeisti Julius. – Jos se on vaikka myrkkyyä, huusi Ines ja otti yhden katapultin ja pari ammusta käteensä. Vihreä valo kuului arkusta edelleen, lapset siirtyivät arkusta kauemmas ja tähtäsivät, neljä foliopalloa kopsasti lähes samanaikaisesti arkkuun. Odotettiin hiljaa, kuuluuko sähinää, poreilua vai pamaus. Ei mitään, ei edes savua. Kului monta minuuttia ennen kuin lapset uskaltoutuivat katsomaan mitä tapahtui. Kuin yksissä tuumin kaikki siirtyivät arkun vierelle ja katsoivat sen sisälle. Arkun pohja loisti edelleen vihreää valoa, ja samaa valoa loistivat myös ammuksien. Mikään ei ollut sulanut, paistunut tai poksahduttanut. Kimmo siirsi kätensä varovasti lähemmäs arkkuun. – Tämä ei ole edes lämmin, mutta ei kosketa siihen se voi olla silti hyvinkin vaarallista, sanoi Kimmo. – Nyt arvaan, sanoi Julius. Se on fosforoivaa ainetta, jota jostain syystä on jäänyt arkun pohjalle. – Siis mitä, ihmettelivät muut. Fosforoiva aine niin kuin imee valoa kun saa sitä jostain, vaikkapa tuosta varaston ikkunasta tai siitä lyhdystä, joka nähtiin eilen. Pimeässä se alkaa hehkumaan, ja folioammut heijastivat edelleen sitä valoa, selvitti Julius. Sitä paitsi se voi olla hyvin hyvin myrkyllistä. – Nyt mennään kotiin ja kysytään vanhemmilta, ja sitten vielä googlataan mitä se fosforoiva aine voi olla.

*

Kaikkien kotona tapaus herätti kovasti keskustelua. Kaisan äiti oli kauhistunut kun kuuli että valkoinen fosfori on tappavan myrkyllistä, mutta tieto siitä että lapset toimivat oikein mahdollisen vaaran kohdatessa, tuotti helpotusta. Kuten myös tieto siitä että tuskin tunnistamaton aine oli valkoista fosforia. Isä ilmoitti soittavansa kaupungille, jotta mahdollinen myrkky saadaan tunnistettua ja turvallisesti poistettua.

LOPPU